tähhendama, et maialt peab hädda tousma? Eks hädda olle hädda, tulgo kust tahhab?

„Ons siis surm ikka surm, tulgo ta Jummala seädusse järrel, tulgo ta kurja inimesse patto läbbi? Ommeti teame, et teised surrewad ommais pattudes, teised öntsaste ärralahkuwad, ja kumb parrem on teame ka!"

„Wissist sinna tähhendasid sedda, mis nüüd allati kirjades nimmetatakse, seäl Aiawites pero walgussel, seäl Wina katkus, seäl Kalendrittes, seäl Kuldorrus ja mis muud seddasuggused ramatud on, ja need sind pannud ni sureks targaks?"

„Kül on winal süüd! Ommeti wiin ei woiks hädda tehha, kui polleks rahwal himmo kahjo teggeda jomaaia peäle. Ei pea meie ka mitte üksipäinis selle ehk teise wigga peäle watama, waid keige wiggadusse peäle üldsildes, et kegi keige hädda eest woiks hoida.

„Minne nüüd! Jubba lähhed koggoni targemaks ramatoteggiatteks! Sinnaks jo tahhad kalendri teggiaks tousta?"

„Tousen, ehk tousemata jään, ommeti rummal sanna olli se, et meie moisa wannema käsk sulle hädda teeb!"

„Rägi mis tahhad," wastas Karel, „minna ennam ei kule ühtegi sinno juttust!" Nüüd astus Karel emale Tomast ärra, pool wihhane, otse kui olleks süddame tunnistus temma enneses tedda jo hukka moistnud, ja kui püaks temma isse ennast peita ärra ennese ja teistegi eest, kes seisid ümberringi ja kuulsid peält, mis möllemad räkisid. — Agga noor perremees, Kemba Mik, seisis Toma körwal ja ütles:

„Armas täddimees! ikka ma pallun, et sa näitad meile, kust sa arwad hädda üldsildsa tullewad. Minna tahhaksin hea melega sedda öppida ja wata, küllamehhed seiswad ja watawad sinno peäle odates, et annaksid neilegi sedda luggu teäda."